

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 28CoCsp/12/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123387059
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lucia Mizerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:6123387059.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Lucia Mizerová a sudcov: JUDr. Erika Tischlerová a JUDr. Peter Duman, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, zastúpeného splnomocnencom: Remedium Legal, s. r. o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, št. prísl. Rumunská, bytom C. XXXX/X, D., o zaplatenie 13.718,77 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 30Csp/36/2024-154 zo dňa 5. novembra 2024, t a k t o

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**
II. Žalovanému sa voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

odôvodnenie:

- 18 -

28CoCsp/12/2025
28CoCsp/12/2025-
6123387059

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozhodnutie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 1 ods. 2 veta prvá, § 2 písm. a), b) a d), § 7 ods. 1, 2, 16, § 11 ods. 2, § 17 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v príslušnom znení (ďalej len „ZoSÚ“), ust. § 39, § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 53 ods. 9 (v znení účinnom do 31.10.2024), § 524 ods. 1, 2, § 525 ods. 3, § 565 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok.

3. Vecne súd prvej inštancie argumentoval tým, že žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 13.718,77 eura s príslušenstvom, titulom pohľadávky zo zmluvy, ktorú žalovaný uzatvoril s VÚB, a.s., Bratislava, teda bankou poskytujúcou úvery na základe bankovej licencie, ktorú pohľadávku voči žalovanému mal žalobca získať na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok a Žiadosti o postúpenie a prevod zo dňa 28.02.2023. Súd prvej inštancie sa predovšetkým zaoberal skúmaním aktívnej vecnej legitímácie žalobcu domáhať sa zaplatenia peňažnej pohľadávky od žalovaného a s tým súvisiacich otázok, či došlo k predčasnému zosplateniu úveru a či bola riadne zisťovaná bonita žalovaného pred uzavretím zmluvy. Uviedol, že podmienkou platného postúpenia pohľadávky vyplývajúcej z predmetnej zmluvy v zmysle § 17 ZoSÚ je, že sa postupuje pohľadávka po konečnom termíne splatnosti alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred týmto termínom. Dospel k záveru, že v konaní nebolo preukázané, že by pohľadávka pôvodného veriteľa voči žalovanému bola v čase postúpenia splatnou, či už z dôvodu konečnej splatnosti

úveru alebo z dôvodu jeho predčasného zosplatnenia. Postúpenie pohľadávky v rozpore s ustanovením zákona, má za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky z úverovej zmluvy, z ktorého dôvodu nemôže byť žalobca v spore aktívne vecne legitimovaný. Pokiaľ ide o termín konečnej splatnosti úveru, z uzavretia zmluvy dňa 06.11.2019 a zo splatnosti úveru po 96 mesiacoch je zrejmé, že v čase postúpenia pohľadávky dňa 28.02.2023 termín konečnej splatnosti úveru ešte nenastal. Pokiaľ ide o predčasné zosplatnenie úveru, súd prvej inštancie uviedol, že ustanovenie § 53 ods. 9 OZ o. i. sleduje, aby dodávateľ pri neplnení povinností spotrebiteľom dosiahol splatnosť celej pohľadávky a súčasne i zamedzil tejto možnosti v prípade, ak neplnenie povinností zo strany spotrebiteľa bude iba krátkodobé, nepresahujúce dobu troch mesiacov odo dňa omeškania so zaplatením splátky. Podmienkou účinnosti výzvy na zaplatenie celej pohľadávky je, že veriteľ v zákonom stanovenej lehote, ktorá nesmie byť kratšia ako 15 dní, upozornil spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva. Právo žiadať o zaplatenie celej pohľadávky môže uplatniť až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením zmeškanej splátky. Rozhodujúce je, či v čase uplatnenia práva je spotrebiteľ v omeškaní s plnením splátky tri mesiace a uplynula lehota 15 dní na uplatnenie tohto práva. Ak však spotrebiteľ zaplatí zmeškané splátky pohľadávky skôr ako si veriteľ uplatnil právo, uplatnenie po takomto zaplatení zmeškanej pohľadávky je neúčinné. Účelom je dať spotrebiteľovi poslednú možnosť k splateniu dlhu pred tým ako dodávateľ využije svoje právo na zosplatnenie dlhu. Preto musí byť výzva podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka jasná a určitá, aby spotrebiteľ nadobudol vedomosť, s ktorou konkrétnou splátkou je v omeškaní viac ako tri mesiace, aby sa prípadným zaplatením omeškanej splátky mohol účinne vyhnúť zosplatneniu celej pohľadávky. V neposlednom rade je označenie rozhodujúcej splátky nevyhnutné aj pre aplikáciu ust. § 54a Občianskeho zákonníka.

4. Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že právny predchodca žalobcu výzvou označenou ako tretia upomienka zo dňa 04.01.2021 oznámil žalovanému, že doteraz neuhradil záväzky plynúce zo zmluvy o úvere bez dátumu, že eviduje pohľadávku po lehote splatnosti vo výške 702,66 eura a zároveň ho vyzval na okamžité zaplatenie dlžnej sumy s tým, že v opačnom prípade bude požadovať, aby vrátil celú poskytnutú sumu úveru s prísl. pred dátumom splatnosti dohodnutým v zmluve. Súd konštatoval, že takto koncipovaná výzva nespĺňa zákonné požiadavky podľa ust. § 53 ods. 9 OZ. Takáto výzva je neurčitá a nezrozumiteľná, pretože z nej nie je a ani nebolo dodatočne ozrejmené, z čoho konkrétne pozostáva táto suma. Žalobca dostatočným spôsobom nepreukázal využitie práva svojho právneho predchodcu na predčasné zosplatnenie zvyšku úveru. Nemohlo tak dôjsť ani k predčasnej splatnosti peňažného záväzku. Z výzvy nevyplýva, s ktorou splátkou sa žalovaný dostal do omeškania so splácaním úveru dlhšie ako tri mesiace. Až na výzvu upomínacieho súdu žalobca uviedol, že k uplatneniu tohto práva došlo pre nesplnenie splátky, ktorej splatnosť bola datovaná na 21.10.2020, čo sa však ukázalo nepravdivým (s poukazom na platobnú históriu predloženú samotným žalobcom, podľa ktorej žalovaný vykonal úhrady: dňa 20191106 sumu 299,80 eura, dňa 20191121 sumu 218,02 eura, dňa 20191223 sumu 218,02 eura, dňa 20200121 sumu 218,02 eura, dňa 20200221 sumu 218,02 eura, dňa 20200323 sumu 218,02 eura, dňa 20200421 sumu 218,02 eura, dňa 20200521 sumu 218,02 eura, dňa 20200622 sumu 218,02 eura, dňa 20200811 sumu 218,02 eura, dňa 20200811 sumu 1,50 eura, dňa 20200903 sumu 1,50 eura, dňa 20200909 sumu 218,32 eura, dňa 20201005 sumu 1,50 eura, dňa 20201012 sumu 232,58 eura, dňa 20201103 sumu 1,50 eura, dňa 20201203 sumu 4,00 eur), keď takýmto spôsobom nemožno doplniť určitosť právneho úkonu. Keďže ide o právo veriteľa vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru (toto môže využiť podľa vlastného uváženia k hociktovej omeškanej splátke za splnenia podmienok ust. § 53 ods. 9 OZ), je nutné, aby v upozornení spotrebiteľa ako dlžníka bolo konkretizované, ku ktorej omeškanej splátke využíva svoje právo predčasného zosplatnenia úveru (rovnako rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7CoCsp/1/2022 zo dňa 23.03.2022). Žalovaný tak prakticky ani nemal možnosť vyhnúť sa predčasnému zosplatneniu úveru zaplatením omeškanej splátky, nakoľko nemal vedomosť o tom, ktorá splátka je tá, pre ktorú sa veriteľ rozhodol uplatniť svoje právo na predčasné zosplatnenie úveru, súc si pritom vedomý, že splátku v septembri 2020 uhradil. Ak zákonodarca ustanovil povinnosť upozorniť spotrebiteľa, je dôležité, aby túto povinnosť dodávateľ splnil vzhľadom na zákonnú lehotu jednak uplynutia troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, a jednak na zákonnú lehotu 15 dní pred vykonaním svojho práva. Notifikačná povinnosť banky teda nebola splnená platným právnym úkonom, nemohlo teda dôjsť k právnym účinkom vyhlásenia mimoriadnej splatnosti pre rozpor s ust. § 53 ods. 9 OZ, teda k predčasnému zosplatneniu úveru, ktorého splatnosť v čase postúpenia pohľadávky z banky na žalobcu teda nenastala. Súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/2/2023 zo dňa 25.01.2024 a sp. zn. 5Cdo/197/2022 zo dňa 26.06.2024, z ktorých vyplýva, že pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatnení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne zosplatnil

celý dlh. Ďalej súd prvej inštancie poukazoval na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/36/2020 zo dňa 15.12.2020 a uviedol, že existencia výzvy samotnej a ani samotné jej podanie ako zásielky na poštovú prepravu nie je dôkazom o tom, že sa zásielka reálne aj dostala do sféry dispozície žalovaného, že mu bola skutočne doručená, a teda že jej adresát sa s prejavom vôle odosielateľa obsiahnutým v tejto zásielke reálne mal možnosť aj oboznámiť. Za pomoci poštového podacieho hárka žalobca je spôsobilý preukázať len to, že jeho právny predchodca na pošte zásielku adresovanú žalovanému podal, ale tento hárok nemôže slúžiť ako dôkaz o doručení zásielky žalovanému. Súd tak uzatvoril, že v danom prípade nebol dodržaný zákonom ustanovený postup (§ 53 ods. 9 OZ), aby dodávateľ platne mohol uplatniť právo podľa ust. § 565 OZ voči spotrebiteľovi, t. j. dlh spotrebiteľa tzv. zosplatniť. V danej veci bola pohľadávka zo zmluvy postúpená na žalobcu bez toho, aby sa stala splatnou pred termínom postúpenia, a preto nebola preukázaná výnimka zo zákazu prevodu práv vyplývajúcich zo zmluvy na tretiu osobu v zmysle ust. § 17 ZoSÚ. Z uvedeného dôvodu postúpenie pohľadávky na žalobcu je v rozpore so zákonom, a preto je tento právny úkon v zmysle ust. § 39 OZ absolútne neplatný. Aj v súlade s ust. § 92 ods. 8 z. č. 483/2001 Z. z. o bankách, je možné na inú osobu postúpiť iba pohľadávku, ktorá je splatná, resp. časť pohľadávky, ktorá je splatná. Táto podmienka v danom prípade nebola splnená. Súd prvej inštancie preto z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, pre neplatnosť postúpenia pohľadávky, žalobu zamietol.

5. K procesným otázkam vo veci súd prvej inštancie uviedol, že pokiaľ ide o vyjadrenie žalobcu v ospravedlnení neúčasti na pojednávaní zo dňa 30.10.2024, že súd nevyzval žalobcu na preukázanie skutočností, ktoré by vnímal ako sporné, a preto žalobca nadobudol objektívne očakávanie, že súd považuje žalobu v celom rozsahu za dôvodnú; súd prvej inštancie uviedol, že v priebehu sporu, výzvou zo dňa 09.04.2024 vyzval žalobcu na doplnenie skutkových tvrdení ohľadne spôsobu výpočtu dlžnej sumy, splnenia podmienok pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru (§ 565, § 53 ods. 9 OZ), aj k tomu, či si veriteľ splnil svoje povinnosti podľa ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ a aby svoje tvrdenia preukázal. Žalobca sa teda nemohol oprávnene domnievať, že súd považuje žalobu za dôvodnú v celom rozsahu. Súd pred pojednávaním strany sporu osobitne písomne neoboznamuje, čo je sporné a čo nesporné, ktoré dôkazy vykoná, ktoré nevykoná, ani nedáva predbežné právne posúdenie. Ak sú nejaké tvrdenia sporné, alebo ak sú nepovažuje žalobu v celosti alebo z časti za dôvodnú, súd nie je povinný pojednávanie pre neprítomnosť žalobcu odročiť a dať mu možnosť vyjadriť sa. Žalobca mal v zmysle Civilného sporového poriadku vytvorený dostatočný priestor na realizáciu svojich procesných práv, mal možnosť reagovať na výzvu súdu, príp. sa zúčastniť pojednávania. Žalobca sa z vlastnej vôle pojednávania nezúčastnil, čím sa však pripravil o možnosť vyjadriť sa k záverom súdu o ne/spornosti tvrdení na tomto pojednávaní. Nevyužitie tejto možnosti žalobcom neznamena, že jeho ne/aktivitu má nahradiť súd, vyzývať ho na doplnenie skutkových tvrdení a dôkazov, ktoré nie sú v prípade spotrebiteľských sporov nevyhnutné pre rozhodnutie o veci. V takomto prípade by sa prenášalo bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno na súd, k čomu v spotrebiteľských sporoch môže dôjsť len vo vzťahu k strane sporu, ktorá je spotrebiteľom, a nie dodávateľom. Preto rozsudok súdu nemožno považovať za prekvapivé rozhodnutie. Nebolo možné vyhovieť žiadosti žalobcu, aby v prípade, že by súd uplatnený nárok nepovažoval za preukázaný v celom jeho rozsahu, odročil pojednávanie a vyzval žalobcu na objasnenie doterajších tvrdení, keďže na ich objasnenie už súd žalobcu vyzval a žalobca reagoval vyjadrením zo dňa 16.05.2024.

6. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), avšak žalovanému, ktorý bol v spore v celom rozsahu úspešný, nárok na náhradu trov konania nepriznal, pretože mu preukázateľne žiadne trovy konania nevznikli.

7. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal prostredníctvom svojho právneho zastúpenia žalobca v celom jeho rozsahu odvolanie z dôvodov, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP) a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie v plnom rozsahu, resp. aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. K otázke platnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti žalobca uviedol, že rozhodnutie súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je všeobecnými súdmi, vrátane Najvyššieho súdu SR, rozhodovaná nejednotne, jedná sa o výklad rozhodnutí v roku 2024, do toho času bolo takéto

rozhodovanie veľmi ojedinelé a nebolo ani na úrovni dovolacieho súdu – a to konkrétne v otázke, či je veriteľ povinný za dodržania podmienok uvedených v ust. § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ súčasne v podaní, ktorým toto právo uplatňuje, resp. v podaní, ktorým upozorňuje na možné uplatnenie tohto práva v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ uvádzať, pre ktorú konkrétnu splátku hodlá pristúpiť, resp. pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky, t. j. či je skutkové vymedzenie splátky, pre nesplnenie ktorej by mohlo dôjsť (vo výzve podľa § 53 ods. 9 OZ) / došlo (vo výzve, ktorou sa uplatňuje právo na vyhlásenie splatnosti podľa § 565 OZ) k uplatneniu práva podľa § 565 OZ v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ, náležitosťou týchto právnych úkonov, ktorej prípadné neuvedenie by spôsobovalo neplatnosť uplatnenia práva podľa § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ. Žalobca tu poukazoval na stanovisko v uznesení Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Cdo/123/2022 z 30.01.2024, podľa ktorého špecifikácia splátky, pre ktorú dochádza k zosplateniu, nie je podmienkou platnosti predčasného zosplatenia dlhu; žiadnu takúto povinnosť (uviesť v zosplatení konkrétnu splátku) zákon veriteľovi neukladá. Ďalej poukazoval na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/224/2021 z 30.11.2022, podľa ktorého je nutné ochranu spotrebiteľov interpretovať triezvo, neutrálne ako akékoľvek iné právne inštitúty; ako aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn. PL. ÚS. 242/2007 z 03.07.2009 a nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 640/2014 z 01.04.2015 a potrebu preferencie výkladu v prospech platnosti právneho úkonu. Dôvodil, že žalovaný sa pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru omeškal (viac ako tri mesiace) s úhradou dohodnutých mesačných splátok riadne a včas, pričom na možnosť banky vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru v prípade, ak dlžnú sumu neuhradí, bol upozornený výzvou zo dňa 04.01.2021, a to v súlade s § 53 ods. 9 OZ. Následne v súlade s § 565 OZ, za súčasného splnenia podmienok podľa § 53 ods. 9 OZ, postupca podaním zo dňa 17.02.2021 označeným ako „Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom“ uplatnil právo na zaplatenie všetkých splátok pre nesplnenie splátkového kalendára, v dôsledku čoho sa stal splatným úver v celom rozsahu. Veriteľ nie je povinný uvádzať konkrétnu splátku, pre ktorú sa chystá, prípadne pre ktorú pristúpil k vyhláseniu splatnosti úveru. Zo zákonných ustanovení vyplýva, že na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru je potrebné, aby: 1. bola táto možnosť dohodnutá, 2. bol dlžník v omeškaní aspoň tri mesačné splátky, 3. bol dlžník na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti veriteľom upozornený v lehote nie kratšej ako 15 dní pred uplatnením tohto práva – pričom veriteľ v oznámení o zosplatení nie je povinný špecifikovať, s ktorou konkrétnou splátkou sa dlžník omeškal, a teda pre ktorú splátku k zosplateniu prišlo. Zo strany veriteľa preto podľa ust. § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ nedošlo k porušeniu žiadnej zákonnej povinnosti. Možnosť zosplatenia úveru bola medzi postupcom a žalovaným dohodnutá. Žalovaný bol preukázateľne v omeškaní so zaplatením splátok viac ako tri mesiace, pričom bolo preukázané, že zároveň upozornil žalovaného v lehote nie kratšej ako 15 dní na možné uplatnenie práva v zmysle § 565 OZ. Preto ak postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru podaním zo dňa 17.02.2021, toto svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 565 OZ a v súlade s aktuálnou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR (R 7/2023) pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 21.10.2020 a zároveň toto svoje právo uplatnil v súlade s § 53 ods. 9 OZ po omeškaní spotrebiteľa s platením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, pričom spotrebiteľ bol nesporné na toto oprávnenie veriteľa upozornený podaním zo dňa 04.01.2021. Podľa platobnej histórie vykonal žalovaný úhrady: dňa 06.11.2019 sumu 299,80 eura, dňa 21.11.2019 sumu 218,02 eura, dňa 23.12.2019 sumu 218,02 eura, dňa 21.01.2020 sumu 218,02 eura, dňa 21.02.2020 sumu 218,02 eura, dňa 23.03.2020 sumu 218,02 eura, dňa 21.04.2020 sumu 218,02 eura, dňa 21.05.2020 sumu 218,02 eura, dňa 22.06.2020 sumu 218,02 eura, dňa 11.08.2020 sumu 218,02 eura, dňa 11.08.2020 sumu 1,50 eura, dňa 03.09.2020 sumu 1,50 eura, dňa 09.09.2020 sumu 218,32 eura, dňa 05.10.2020 sumu 1,50 eura, dňa 12.10.2020 sumu 232,58 eura, dňa 03.11.2020 sumu 1,50 eura a dňa 03.12.2020 sumu 4 eurá. Dlžník splátku splatnú za mesiac júl 2020 neuhradil. Veriteľ tak v súlade s ust. § 330 ods. 1 Obchodného zákonníka započítal nasledujúce záväzky na najskôr splatné (nakoľko zmluva bola uzatvorená v režime Obchodného zákonníka ako úverová zmluva a dualistická úprava v Občianskom zákonníku v zmysle výkladu priaznivejšieho pre spotrebiteľa neexistuje). Žalobca pritom poukazuje na zásadu iura novit curia, t. j. veriteľ nebol povinný súdu preukazovať existenciu cit. paragrafu, pričom zároveň platí zásada racionálneho správania účastníkov zmluvných vzťahov, podľa ktorého postupujú v súlade so zákonom, ak nie je preukázaný opak. Veriteľ v súlade so zákonom započítaval nasledujúce platby na najskôr splatné záväzky, nakoľko k októbrovej splátke už nemohli byť priradené „dostatočné“ úhrady, keďže dlžník v mesiacoch november a december plnil len zanedbateľné časti plnení (1,50 eura + 4 eurá). Zo strany dlžníka nebolo preukázané, že hradil splátku splatnú pre mesiac október 2020 a v konaní ani nie je sporné (§ 151 ods. 1 CSP), že nikdy nedošlo k úhrade splátky splatnej v mesiaci október 2020 (opak nikto netvrdil), na základe čoho mohlo dôjsť k vyhláseniu splatnosti práve a výlučne pre túto splátku. Súd nesprávne právne vec posúdil a/alebo na základe predložených dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, ak určil, že splátka splatná 21.10.2020 bola uhradená, a preto

nemohlo dôjsť k vyhláseniu predčasnej splatnosti pre danú splátku. Tu žalobca poukazoval na rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 19.01.2016, sp. zn. 23 Cdo 663/2015, podľa ktorého po zaplatení dlhu už dlžník nemôže meniť svoje určenie, na ktorý záväzok plnil; a uznesenie Najvyššieho súdu SR z 26.02.2020, sp. zn. 4Cdo/200/2019, podľa ktorého skutočnosť, či konkrétna platba sa má započítať na istinu alebo príslušenstvo je potrebné preskúmať pri každom čiastočnom plnení osobitne. Špecifikácia splátky, pre ktorú došlo k zosplateniu, by tak bola nadbytočná, keďže z aktuálnej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu jasne vyplýva, že vždy môže ísť len o splnenie jednej konkrétnej vymedzenej splátky, a teda veriteľ si nemôže v tomto ohľade „vybrať“, pre nesplnenie ktorej splátky toto právo uplatňuje. Pokiaľ by zákonodarca vyžadoval presnú špecifikáciu splátky, pre ktorú došlo k zosplateniu vo výzve podľa § 565 OZ, uvedené by uviedol *expressis verbis* v tomto zákonom ustanovení (analogicky uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/154/2022 z 27.02.2024). Podstatnou právnou skutočnosťou v čase vyhlásenia splatnosti je výlučne to, či veriteľ mal splnené podmienky pre vyhlásenie splatnosti podľa oboch dotknutých ust. § 53 ods. 9 OZ, ako aj § 565 OZ, pričom v tomto konkrétnom prípade nebolo sporné, že tieto podmienky splnené boli. Žalovaný ako spotrebiteľ, objektívne musí mať vedomosť o tom, koľko a kedy na poskytnutý úver uhradil, t. j. má jednoznačnú vedomosť o tom, ktorá splátka je tá, s ktorou sa omeškal, prípadne, kedy a koľko mal uhradiť a neuhradil (nakolko tieto informácie vyplývajú zo samotnej zmluvy). Záver, ktorý prezentuje súd, ukladá veriteľom povinnosť, ktorú nie je možné zo znenia ust. § 53 ods. 9 OZ, ako ani z ust. § 565 OZ žiadnym spôsobom vyvodiť.

8. Žalobca ďalej uvádza, že určenie, pre nezaplatenie ktorej konkrétne určenej splátky nastalo zosplatenie dlhu, je právnym posúdením, t. j. výhradne na posúdení súdu a žalobca nemá povinnosť vec právne kvalifikovať, ale len skutkovo vymedziť, čo napokon aj bezpochyby urobil. Závery vo veci konajúcich súdov sú tak v priamom rozpore s procesným kódexom a napokon aj vykonaným dokazovaním. Na posudzovanie platnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti taktiež nemá žiadny vplyv uvedenie zo strany veriteľa, pre ktorú splátku podľa jeho právneho názoru k vyhláseniu splatnosti má prísť alebo došlo, nakolko platí zásada *iura novit curia*, podľa ktorej súd pozná právo a len súd je oprávnený vykladať a aplikovať právne predpisy v civilnom konaní. Nesprávne skutkové tvrdenie veriteľa je bez právneho významu, ak zákon výslovne uvádza opak. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27.05.2020, sp. zn. 4Cdo 9/2017: „Podľa ústavne konformného výkladu je preferovaná platnosť pred neplatnosťou právneho úkonu (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 242/07).“ K záveru súdu o neurčitosti a nezrozumiteľnosti podania pre neuvedenie splátky (tzv. nekvalifikovaná výzva), a teda ku klasifikácii ako neplatného právneho úkonu v zmysle § 37 ods. 1 OZ, poukazoval žalobca na rozhodovaciu prax iných odvolacích súdov, ktoré dospeli k diametrálne odlišným právnym záverom, a to uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5CoCsp/12/2023 z 30.08.2024, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 26CoCsp/6/2024 z 28.03.2024, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 27CoCsp/1/2024 z 30.01.2024, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17CoCsp/7/2023 z 24.10.2023, uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 12CoCsp/39/2022 z 31.08.2023, uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 11CoCsp/9/2021 z 21.09.2022, rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6CoCsp/53/2021 z 18.01.2022, uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3CoCsp/1/2022 z 30.03.2023, uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11CoCsp/15/2024 z 05.08.2024, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13CoCsp/15/2023 z 31.07.2024, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5CoCsp/6/2024 z 27.06.2024, uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 27CoCsp/13/2024 z 31.05.2024, rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6CoCsp/16/2023 z 27.02.2024. Žalobca na základe uvedených rozhodnutí považuje rozhodnutie súdu za nekonzistentné s rozhodovacou praxou ostatných krajských súdov, prikláňajúce sa k ojedinelým rozhodnutiam, a teda aj za nepredvídateľné, čo zakladá porušenie práva na spravodlivý súdny proces na úkor žalobcu. Nesprávne skutkové tvrdenie veriteľa, pre ktorú splátku podľa jeho právneho názoru došlo k vyhláseniu splatnosti, je bez právneho významu, ak zákon výslovne uvádza opak. Veriteľ nie je povinný vedieť správne právne posúdiť, pre nesplnenie ktorej splátky uplatňuje právo podľa § 565 OZ v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ, jeho úlohou je len sledovať splnenie týchto podmienok a ak toto právo uplatní po splnení týchto podmienok, je tento úkon jednoznačne platný, a to bez ohľadu na to, či veriteľ stanovil „splátku“ pre nesplnenie ktorej sa domnieva, že došlo k uplatneniu tohto práva. Uvedené by bolo šikanózne, keďže veriteľ je povinný skutkovo vymedziť stav, avšak právne posúdenie je už výhradne vecou súdu. Obdobne vo veciach, v ktorých sa riešilo, pre ktorú splátku bol veriteľ oprávnený zosplatiť úver a od kedy je potrebné počítat začiatok premlčacej doby v spotrebiteľských veciach, bolo rozhodnuté aj v uzneseniach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/268/2020, 4Cdo/201/2022, 1Cdo/53/2021, 4Cdo/231/2021, 9Cdo/368/2021, 4Cdo/23/2021,

2Cdo/332/2021, 6Cdo/71/2022, 2Cdo/272/2021, 1Cdo/61/2022, 4Cdo/250/2021, 4Cdo/262/2021, 2Cdo/298/2021, 4Cdo/221/2022, 6Cdo/64/2021, 9Cdo/98/2022, 1Cdo/143/2022, 6Cdo/87/2023, ktoré predstavujú ustálenú judikatúru dovolacieho súdu, od ktorej sa súd odklonil napriek tomu, že v čase vydania napadnutého rozhodnutia existovali a sú všeobecne známe. Výklad dotknutých zákonných ustanovení v tom zmysle, že veriteľ je povinný uviesť rozhodnú splátku v upozornení pred zosplatením podľa § 53 ods. 9 OZ a rovnako aj v samotnom zosplatení, nemôže obstáť, keďže veriteľ by uvádzal v týchto právnych úkonoch rôzne splátky, pričom spotrebiteľovi by táto informácia neprinesla žiadnu informačnú hodnotu. Naopak, spotrebiteľ by sa paradoxne mohol dostať do informačnej asymetrie práve v prípade, kedy by veriteľ uviedol vo výzve podľa § 53 ods. 9 OZ akúkoľvek omeškanú splátku, nakoľko by spotrebiteľ mohol nadobudnúť mylnú domnienku, že uhradením len tejto splátky zabráni zosplateniu, čo by však nemohlo nastať, nakoľko pri úhrade len tejto splátky by podmienky podľa § 53 ods. 9 OZ zostali zachované. Ak by aj veriteľ určil v podaní, ktorým si právo na vyhlásenie splatnosti splátok uplatňuje, nesplnenú splátku, pre ktorú toto právo podľa jeho názoru uplatňuje a toto jeho právne posúdenie by sa nezhodovalo s posúdením tejto právnej otázky súdom, nespôsobovalo by to automaticky neplatnosť uvedeného právneho úkonu, a preto je absurdné, aby súd za tohto stavu „vytvoril“ takúto náležitosť uvedeného právneho úkonu, navyše za situácie, kedy zákonodarca takúto náležitosť nevyžaduje. V posudzovanom prípade teda došlo v súlade s ust. § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru pre nesplnenie splátky splatnej dňa 21.10.2020. Je bez právneho významu, ak by veriteľ v uvedenom podaní „určil“ inú splátku, resp. prípadne aj priamo túto splátku, nakoľko uvedené je bez pochyb právny posúdením, a to je výlučne vecou súdu (rovnako uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/196/2009 zo dňa 22.09.2010). Postupca teda využil právo podľa § 565 OZ a vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy v lehote nie kratšej ako 15 dní v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ v spojitosti s ust. § 565 OZ a z jeho strany nedošlo k porušeniu žiadnej zákonnej povinnosti, v dôsledku čoho nemožno prijať iný právny záver ako ten, že v súdenom prípade došlo k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, a teda aj k platnému postúpeniu pohľadávky, nedošlo k porušeniu ust. § 525 OZ, k postúpeniu došlo po tom, čo sa stal úver predčasne splatným, a teda nedošlo ani k porušeniu ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, a preto je žalobca v konaní aktívne vecne legitimovaný. Žalobca podporne poukazuje aj na aktuálnu novelizáciu ustanovenia § 53 OZ účinnú od 01.11.2024, konkrétne na zmenu v znení odseku 9 a znenie nového odseku 10 tohto ustanovenia, po ktorých novelizácii nie je obligatórnou náležitosťou výzvy uvedenie konkrétnej splátky, resp. jej špecifikácia, ale postačujúcim údajom na platné zosplatenie je uvedenie sumy, s ktorou je dlžník v omeškaní. Výklad právnych predpisov zo strany súdu preto nemožno akceptovať aj z tohto dôvodu, lebo je zřejmé, že je v priamom rozpore s úmyslom zákonodarcu a navyše vnáša do problematiky spotrebiteľských sporov značnú právnu neistotu. Žalobca sa nestotožňuje ani s tým, že by bez uvedenia splátky, pre ktorú dochádza k zosplateniu v upozornení na možné zosplatenie, resp. v samotnom úkone, ktorým veriteľ dosiahol splatnosť dlhu dlžníka, boli takéto právne úkony neurčité. Prejav vôle je totiž neurčitý len v tých prípadoch, pokiaľ je neistý jeho obsah, t. j. keď sa konajúcemu nepodarilo obsah vôle jednoznačným spôsobom stanoviť. Z obsahu uvedených úkonov je však celkom zřejmý úmysel veriteľa, t. j. upozornenie dlžníka v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ na to, že je v omeškaní po dobu viac ako 3 mesiacov, je z neho zřejmá aj celková výška omeškania a tiež upozornenie na to, že v prípade, ak omeškané plnenie neuhradí v dodatočnej lehote, je veriteľ oprávnený žiadať o zaplatenie celej pohľadávky. Rovnako z obsahu zosplatenia je zřejmá vôľa veriteľa, aby nastala splatnosť celej pohľadávky z dôvodu porušenia povinností na strane dlžníka – nedodržania jeho platobnej disciplíny. Z obsahu týchto úkonov je zřejmá vôľa konajúcej osoby, čo vylučuje možné právne posúdenie uvedených právnych úkonov ako neurčitých.

9. Podľa žalobcu z odôvodnenia napadnutého rozsudku absentuje vysvetlenie, v čom súd identifikoval neurčitosť právnych úkonov, t. j. ako konkrétne pri absencii určenia splátky, ktorá vyvolala zosplatenie, sa v uvedených právnych úkonoch prejavil vnútorný rozpor takýchto úkonov. Nie je preto potrebné, ale ani dobre možné uvádzať splátku vo výzvach, pre ktorú veriteľ právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť môže využiť alebo už využil. V predmetnej veci posudzovaná výzva pred vyhlásením splatnosti, či zosplätajúca, z hľadiska obsahu uvádzajú celkovú dlžnú sumu, s ktorou bol dlžník toho času v omeškaní. Špecifikácia splátky nemá v konečnom dôsledku žiaden pozitívny dopad na zvýšenie platobnej disciplíny dlžníka – spotrebiteľa, absencia špecifikácie splátky nestavia spotrebiteľa do nevýhodnejšieho postavenia. Nová argumentácia konajúceho súdu pre posudzovanie neplatnosti uvedených právnych úkonov výzvy podľa § 53 ods. 9 OZ a zosplatenia podľa § 565 OZ predstavuje zásadný zásah do právnej istoty veriteľov, ktorému nekorešponduje potrebná ochrana spotrebiteľa. Predmetnú problematiku posudzoval dovolací súd pri riešení právnej otázky premlčania (výsledkom čoho bol aj judikát publikovaný pod č. R 29/2023, uznesenie Najvyššieho súdu SR z 29. novembra 2022

sp. zn. 7Cdo/268/2020), kedy nevyhnutne musel dovolací súd posudzovať aj náležitosti jednotlivých výziev (ak posudzoval začiatok plynutia premlčacej doby), pričom nedospel k záveru o tom, že by zákon veriteľovi ukladal povinnosť uviesť rozhodnú splátku v tej-ktorej výzve. Povinnosť veriteľa vyhlásiť predčasnú splatnosť zo spotrebiteľskej zmluvy pre jedinú omeškanú splátku, ktorú je povinný veriteľ určiť v právnom úkone (či už upozornení alebo samotnom zosplatnení) je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora EÚ z 09.11.2023 (C-598/21) nakoľko zosplatnenie pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy pre jedinú splátku bez ohľadu na jej proporcionalitu k celkovému dlhu a celkovej dobe splácania popiera judikatúru Súdneho dvora EÚ, a teda takáto požiadavka na veriteľa zo strany súdu je aj v rozpore s právom Európskej únie a samotnou ochranou spotrebiteľov.

10. K otázke doručovania, poukázal žalobca na znenie čl. IX bod 4., bod 5., bod 6., Všeobecných obchodných podmienok VÚB, a.s. na poskytovanie spotrebiteľských úverov fyzickým osobám – občanom ako neoddeliteľnej súčasťou zmluvy (ďalej len „VOP“), ako aj čl. 2 ods. 2, 3, čl. 16 ods. 1 CSP a rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. PL ÚS 242/2007 zo dňa 03.07.2009 a dôvodil, že obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III ÚS 356/06). Podľa § 45 ods. 1 OZ prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď je dôjde. Účinnosť adresovaných jednostranných hmotnoprávných úkonov v režime OZ predpokladá, že prejav vôle dôjde, resp. je doručený adresátovi, t. j. že sa dostane do sféry jeho dispozície. Všeobecnou požiadavkou toho, aby bolo možné písomnosť považovať za doručeníu, je teda to, aby adresát mal objektívnu možnosť sa s touto oboznámiť. Pokiaľ je obsahom zásielky právny úkon, potom sa zásielka považuje za doručeníu najmä jej prevzatím, ale aj vtedy, ak jej adresát bude mať objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v ňom vyjadrenej, t. j. len čo sa dostane prejav vôle do sféry jeho dispozície. Tu žalobca poukazoval na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 28Cdo/1334/2006 z 26.04.2007 a uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/90/2023 z 29.11.2023. Žalobca nerozumie, prečo súd neuznal poštový podací hárok ako relevantný dôkaz o tom, že právny predchodca žalobcu žalovanému doručoval písomnosť. Súd dokonca uvádza absolútne ojedinelý pohľad na ustanovenie § 45 ods. 1 OZ, podľa ktorého podací hárok v spojení s dohodnutou fikciou doručenia nezakladajú ani len prezumpciu toho, že sa písomnosť dostala do dispozičnej sféry dlžníka. Podľa R 4/2021 súdna prax dospela k záverom, že existujú rôzne spôsoby dojednaní fikcie doručenia. Ako vyplýva z citovanej ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, súdna prax sa zhodla na akceptovaní tzv. druhého spôsobu dojednaní fikcie doručenia, pričom v predmetnom právnom spore sa jedná o tento tzv. druhý spôsob dojednaní fikcie doručenia. V prvom spôsobe dojednaní fikcie doručenia by totiž postačovalo jednoduché tvrdenie o tom, že uplynutím určitej dohodnutej lehoty (napr. 3 dni od odoslania) došlo k účinkom doručenia, a to bez toho, aby odosielateľ relevantne preukazoval doručovanie písomnosti. Tento výklad je aj s ohľadom na ústup nesporných skutkových tvrdení voči ochrane spotrebiteľa judikatúrou prekonaný. Podľa judikátu R 4/2021 pri druhom spôsobe dojednaní fikcie doručenia je irelevantné, či sa adresát v mieste doručovania skutočne zdržiava - dôležité je to, ako vymedzil spôsob prijímania zásielok v zmluve. Predpokladá sa, že ak účastník zmluvy uvedie určitú adresu, tak tým vymedzil svoju dispozičnú sféru, kde má zabezpečenú možnosť oboznámiť sa s doručovanou zásielkou. Opačná argumentácia by totiž viedla k absurdným dôsledkom - zmluvná strana by úmyselne uviedla adresu, na ktorej sa nezdržiava, aby znemožnila účinné doručovanie. Takto dojednanú fikciu doručenia možno istým spôsobom považovať za nadbytočnú, nakoľko pri doručovaní hmotnoprávných úkonov sa nevyžaduje reálne prevzatie zásielky adresátom, teda aj bez takto dojednanej fikcie doručenia sa bude právny úkon považovať za doručeníu bez ohľadu na jeho faktické prevzatie, ak dôjde do dispozičnej sféry adresáta. Pritom nie je podstatné, či sa adresát s obsahom zásielky aj skutočne oboznámil. V prípade sporu o doručení písomnosti zaťažuje dôkazné bremeno odosielateľa. Je preto vhodné, aby odosielateľ vhodným spôsobom doručenie zásielky adresátovi zdokumentoval, resp. ju vedel relevantne preukázať. Žalobca v konaní relevantne preukázal odoslanie predmetnej výzvy na adresu žalovaného poštovým podacím három, podľa dohody zmluvných strán. Žiadne popretie skutkových tvrdení žalovaným neexistuje, pričom by bolo aj irelevantné, ak žalovaný napr. nepripojí dôkazné prostriedky preukazujúce opak (podobne uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2CoCsp/81/2022 z 24.11.2023). Súd bez reálneho odôvodnenia a za nespornosti skutkového tvrdenia ohľadom riadneho doručovania do dispozičnej sféry žalovaného neakceptoval poštový podací hárok ako dôkaz o doručení písomnosti do dispozičnej sféry žalovaného. Zároveň súd neuviedol dôvody, pre ktoré tento dôkaz vyhodnotil spôsobom, že žalobca doručenie do dispozičnej sféry nepreukázal. Súd sa zjavne náležite nevysporiadal s odôvodnením rozsudku. Vhodenie oznámenia o uložení tejto zásielky na pošte do poštovej schránky s možnosťou si jej vyzdvihnúť v odbernej lehote

predsa žalobca preukázal priložením podacieho hárku, a to pokiaľ ide o výzvu pred zosplatnením „Tretia upomienka – pokus o zmier“ zo dňa 04.01.2021, E. F. G.; a pokiaľ ide o zosplatňujúcu výzvu „Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom“ zo dňa 17.02.2021, predloženou poštovou obálkou; pričom podaciemu hárku k výzve pred zosplatnením (zo dňa 04.01.2021) žalobca poukazuje na tzv. sledovanie zásielok Slovenskej pošty, a.s. online, z ktorého výstupu jednoznačne vyplýva údaj o doručení zásielky žalovanému 08.01.2021 o 13:21 hod. Žalobca tu doručuje súdu v odvolacom konaní printscreen (záznam) z online sledovania zásielok skrz Slovenskú poštu, a.s. (webové sídlo), z ktorého uvedený údaj vyplýva. S poukazom na ust. § 366 písm. d) CSP žalobca uvedený dôkaz považuje za prípustnú novotu v odvolacom konaní, pretože súd mal a mohol žalobcu riadne vyzvať na zdokladovanie doručovania výzvy, alebo sám mal nahliadnuť do verejnosti prístupného rozhrania Slovenskej pošty, a.s., kde by po zadaní čísla podacieho hárku zistil, že žalobca nielen že doručoval riadne do dispozičnej sféry žalovaného, ale že žalovaný si predmetnú zásielku aj prevzal. Žalobcovi nie je zrejmé, akým spôsobom súd dospel k popretiu základnej zásady doručovania – fikcie doručenia. Súd pravdepodobne podmieňuje účinky doručovania inou službou poštového prepravcu (poštovou obálkou alebo doručenkou). V tomto ohľade je napadnutý rozsudok nepreskúmateľný, čím súd zaťažil rozsudok vadou zmätočnosti a týmto nesprávnym procesným postupom porušil práva žalobcu na spravodlivý súdny proces. Podľa žalobcu neexistuje žiaden logický ani právny argument, pre ktorý podací hárok nemá kvalitu dôkazu preukazujúceho doručovanie do dispozičnej sféry adresáta. Podľa pripojeného podacieho hárku je preukázané, že právny predchodca žalobcu doručoval výzvu na zmluvne dohodnutú adresu žalovanému. Podľa (k odvolaniu) pripojeného printscreenu k podaciemu hárku je preukázané, že žalovaný si predmetnú zásielku na zmluvne dohodnutej adrese aj prevzal. Vo vzťahu k samotnému podaciemu hárku žalobca analogicky poukázal na rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Sžf 8/2009 z 06.07.2010, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo/2/2017 z 30.01.2018, uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 174/09-19 z 24.06.2009, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/90/2023 z 29.11.2023), ako aj na rozhodnutia krajských súdov – uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2CoCsp/81/2022 z 24.11.2023, rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2CoCsp/21/2023 z 14.12.2023, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13CoCsp/43/2020 z 18.05.2021, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13CoCsp/38/2023 z 23.11.2023, uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11CoCsp/25/2023 z 31.10.2023, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9CoCsp/9/2021 z 22.04.2021, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6CoCsp/8/2022 z 17.05.2022, uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Cocsp/15/2021 z 28.10.2021, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Cocsp/52/2021 z 25.10.2022, uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5CoCsp/58/2022 z 25.01.2023, uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3CoCsp/27/2023 z 21.12.2023. Súdna prax v zásade akceptuje podací hárok ako relevantný dôkaz preukazujúci doručenie zásielky do dispozičnej sféry adresáta. Podľa záverov právnej praxe pri doručovaní právnych úkonov, výziev a iných listín sa môže uplatniť fikcia doručenia zásielky, pričom v zmysle tzv. teórie dôjdenia, dokladom o doručení výzvy, môže byť aj neprevzatá zásielka adresátom, pokiaľ bola doručená na poslednú známu adresu dlžníka a dostala sa do dispozičnej sféry adresáta v mieste, kde mal faktickú možnosť zásielku si prevziať, a teda pri hmotnoprávných úkonoch sa nevyžaduje skutočné doručenie a prevzatie písomnosti zachytávajúcej právny úkon (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 36/2020 z 15.12.2020, publikované v Zbierke stanovísk NS a súdov SR č. 1/2021 pod č. 04, alebo Krajský súd v Košiciach, sp. zn. 11CoCsp/9/2021 z 21.09.2022). Súd sa teda odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, ak neakceptoval podací hárok ako dôkaz o doručení písomnosti do dispozičnej sféry žalovaného, pričom sa jedná o kardinálnu otázku v konaní, od ktorej závisí úspech žalobcu v spore (aktívna legitímácia žalobcu).

11. Žalobca dôvodil, že z obsahu textu predmetných výziev vyplýva, že nimi postupca žiadal úhradu dlžnej sumy – v prípade zosplatňujúcej výzvy úhradu celej dlžnej sumy, s vyšpecifikovaním všetkých podstatných platobných (a iných) údajov. Keďže k postúpeniu došlo viac ako 90 dní po vyhotovení tejto výzvy (zhruba vyše o jeden kalendárny rok pokiaľ ide o zosplatňujúcu výzvu), žalobca považuje v tomto smere splnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách za nesporné a bez dôvodných pochybností preukázané. Ani judikatúra Najvyššieho súdu SR nevyžaduje, aby výzva podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách bola kvalifikovaná (napr. rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 26/2017 z 28.03.2018; uznesenie sp. zn. 1 Cdo 4/2020 z 25.05.2022; rozsudok sp. zn. 1 Cdo 147/2017 z 24.04.2018 – R 60/2018; rozsudok sp. zn. 8Cdo/139/2020 z 29.03.2022). Nie je potrebné, aby veriteľ realizoval v súvislosti so zosplatnením a postúpením pohľadávky dve samostatné výzvy (jednu podľa § 565 OZ resp. § 53 ods. 9 OZ a druhú podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách), t. j. postačuje aj len jediná výzva. Opačný právny záver nekorešponduje s uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 4/2020

z 25.5.2022. Tu žalobca poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5CoCsp/67/2021 z 14.04.2022, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/165/2022 z 27.09.2023 a uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/154/2022 z 27.02.2024. V konaní bolo bezpečne preukázané, že postupca platne vyhlásil mimoriadnu splatnosť pohľadávky, platne postúpil pohľadávku na žalobcu, ktorý je v konaní aktívne vecne legitimovaným subjektom, čo žalobca preukázal podaciami hárkami a potvrdeniami o skutočnom doručení k tej – ktorej podstatnej výzvy.

12. K odvolaniu žalobcu sa žalovaný písomne nevyjadril.

13. Ďalšie vyjadrenia strany v odvolacom konaní nepodali.

14. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie žalobcu bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech, lebo napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie podľa § 387 ods. 1 CSP.

15. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody a na odôvodnenie preskúmaného rozsudku bolo posúdiť, či súd prvej inštancie na základe ním vykonaného dokazovania a realizovaného právneho posúdenia veci rozhodol vecne správne, pokiaľ žalobu žalobcu zamietol, keď dospel k záveru o nedostatku jeho aktívnej vecnej legitimácie, z dôvodu neplatnosti postúpenia pohľadávky z úverovej zmluvy z pôvodného veriteľa VÚB, a.s. Bratislava na žalobcu, pretože pôvodný veriteľ úver platne nezosplatnil, pričom podmienkou platného postúpenia pohľadávky zo spotrebiteľského úveru je, že sa postupuje pohľadávka buď po konečnom termíne splatnosti, alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred týmto termínom. Súd zistil, že v čase postúpenia pohľadávky, termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru ešte nenastal, preto sa zaoberal otázkou, či zo strany pôvodného veriteľa došlo k platnému zosplatneniu úveru. Uzavrel, že keďže ide o právo veriteľa vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru, ktoré môže využiť podľa vlastného uváženia k hociktovej omeškanej splátke za splnenia podmienok § 53 ods. 9 OZ, je nutné, aby v upozornení spotrebiteľa ako dlžníka bolo konkretizované, ku ktorej omeškanej splátke využíva veriteľ svoje právo predčasného zosplatnenia úveru. Žalovaný sa tak prakticky nemal možnosť vyhnúť predčasnému zosplatneniu úveru zaplatením omeškanej splátky, nakoľko nemal vedomosť o tom, ktorá splátka je tá, pre ktorú sa veriteľ rozhodol uplatniť svoje právo na predčasné zosplatnenie úveru; lebo ak zákonodarca ustanovil povinnosť upozorniť spotrebiteľa, je dôležité, aby dodávateľ túto povinnosť splnil vzhľadom na zákonnú lehotu jednak uplynutia troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a jednak na zákonnú lehotu 15 dní pred vykonaním svojho práva. Pokiaľ žalobca uviedol, že k zosplatneniu úveru došlo pre nesplnenie splátky splatnej dňa 21.10.2020, tak uvedené z platobnej histórie predloženej žalobcom nevyplýva, pričom takýmto spôsobom nie je možné dopĺňať neurčitost právneho úkonu. Pretože k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru pre rozpor s § 53 ods. 9 OZ nedošlo, nedošlo ani k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu. K tomuto svojmu právnomu záveru poukázal súd prvej inštancie na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/2/2023 zo dňa 25.01.2024 a rozhodnutie sp. zn. 5Cdo/197/2022 zo dňa 26.06.2024. V závere súd konštatoval, že vo vzťahu k preukázaniu doručovania podania prostredníctvom obyčajnej listovej zásielky, len samotné preukázanie podania listiny na poštovú prepravu neznamená, že žalovaný mal možnosť sa s jej obsahom oboznámiť, pretože je potrebné, aby žalobca preukázal, že listina došla do dispozičnej sféry žalovaného; pričom súd poukázal na R 1/2021, podľa ktorého kogentné ustanovenie § 45 ods. 1 OZ nepripúšťa odchylnú dohodu zmluvných strán v podobe fikcie doručenia. Súd tak uzavrel, že žalobca nepreukázal ani to, že výzva sa dostala do dispozičnej sféry žalovaného, teda nebol dodržaný postup podľa § 53 ods. 9 OZ, aby veriteľ mohol dlh podľa § 565 OZ zosplatniť.

16. Žalovaný so závermi súdu prvej inštancie v podanom odvolaní nesúhlasil. Predovšetkým namietal, že rozhodnutie súdu v predmetnej veci záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je všeobecnými súdmi rozhodovaná nejednotne, konkrétne v otázke, či skutkové vymedzenie splátky, pre nesplnenie ktorej by mohlo dôjsť k uplatneniu práva podľa § 565 OZ v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ, je náležitou právnou úkonov - výzvou podľa § 53 ods. 9 OZ a vyhlásenia splatnosti podľa § 565 OZ, ktorej prípadné neuvedenie by spôsobovalo neplatnosť uplatnenia práva podľa § 53 ods. 9 a § 565 OZ. Dôvodil, že veriteľ nie je povinný uvádzať splátku, pre ktorú sa chystá, prípadne pre ktorú pristúpil k vyhláseniu splatnosti úveru, pričom v danom konkrétnom prípade, ak postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru podaním zo dňa 17.02.2021, pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 21.10.2020, t. j. splátky, ktorá vyhláseniu mimoriadnej splatnosti predchádzala po dobu viac ako troch mesiacov a pre nezaplatenie ktorej ako jedinej mohol vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, uplatnil postupca svoje právo v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ, pričom bol na to spotrebiteľ nesporne upozornený podaním zo dňa 04.01.2021. Dôvodil, že z platobnej histórie vyplýva, že žalovaný nezaplatil splátku splatnú v mesiaci júl 2020, pričom veriteľ v súlade s § 330 ods. 1 Obchodného zákonníka započítal nasledujúce splátky na záväzky najskôr splatné, preto hoci dlžník v mesiaci október 2020 splátku uhradil, veriteľ ju započítal na splátky najskôr splatné, preto mohlo dôjsť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti práve pre túto splátku, teda súd nesprávne uzavrel, že splátka splatná v októbri bola uhradená. Žalobca dôvodil, že povinnosť uviesť splátku, pre ktorú došlo k zosplateniu vo výzve podľa § 565 OZ zo zákona nevyplýva, pričom spotrebiteľ objektívne má vedomosť, pre ktorú splátku sa dostal do omeškania, tiež že určenie, pre nezaplatenie ktorej splátky nastalo zosplatenie dlhu, je právnym posúdením, ktoré je úlohou súdu a žalobca nemá povinnosť vec právne kvalifikovať, len skutkovo vymedziť, preto nie je rozhodujúci názor veriteľa, pre ktorú splátku hodlá uver zosplatiť, nakoľko platí zásada iura novit curia. Mal za to, že ani pre spotrebiteľa, by takáto informácia nemala žiadnu hodnotu. Ak by aj veriteľ vo výzvach uviedol splátku, pre ktorú podľa jeho názoru toto právo uplatňuje, pričom jeho právne posúdenie by sa nezhodovalo s posúdením súdu, nespôsobovalo by to automaticky neplatnosť uvedeného právneho úkonu. Neuvedenie splátky nespôsobuje neurčitost' uvedených právnych úkonov. Povinnosť veriteľa vyhlásiť predčasnú splatnosť spotrebiteľskej zmluvy pre jedinou omeškanú splátku, ktorú je veriteľ povinný určiť v právnom úkone, je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora EÚ C-598/21 z 09.11.2023. Pokiaľ ide o doručenie zásielok žalovanému, žalobca preukázal odoslanie predmetnej výzvy na adresu žalovaného poštovým podacím hárkom, ktorý preukazuje doručovanie do dispozičnej sféry adresáta, pričom poukazyval na rozhodnutia odvolacích súdov v tejto otázke. Napokon boli splnené aj podmienky podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách, pričom sa nevyžaduje, aby veriteľ realizoval v súvislosti so zosplatením a postúpením pohľadávky dve samostatné výzvy; jednu podľa § 565 OZ, resp. § 53 ods. 9 OZ a druhú podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách, lebo postačuje len jediná výzva.

17. Základným predpokladom platného postúpenia pohľadávky bankou v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ako aj ust. § 17 ods. 1 ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok 28.02.2023 je, že musí ísť o splatnú pohľadávku (ust. § 17 ods. 1 ZoSÚ vyžaduje, že musí ísť o pohľadávku buď po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávku, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru). V danej veci zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že pôvodná konečná splatnosť spotrebiteľského úveru je až dňa 06.11.2027 (96 splátok a prvá splátka splatná dňa 06.11.2019), pričom bolo tvrdené, že veriteľ využil svoje právo a pre nesplácanie úveru zo strany dlžníka úver predčasne ku dňu 17.02.2021 zosplatiť. Preto súd prvej inštancie z hľadiska skúmania aktívnej vecnej legitímácie žalobcu dôvodne skúmal, či v danom prípade došlo k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu, ktorého predpokladom je platné zosplatenie predmetného spotrebiteľského úveru.

18. Najvyšší súd SR už vo svojich skorších rozhodnutiach sp. zn. 5Cdo/2/2023 z 25.01.2024, sp. zn. 5Cdo/188/2023 z 31.07.2024, sp. zn. 6Cdo/15/2023 z 25.09.2024 opakovane vyjadril právny názor, že pre platnosť právneho úkonu predčasného zosplatenia úveru v súlade § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ je nevyhnutné, aby vo výzve – upozornení veriteľ presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú môže jednorazovo a predčasne zosplatiť celý úver. Právnu otázku, či žiadosť o jednorazové splatenie a/alebo upozornenie musí obsahovať identifikáciu splátky, vyriešilo uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/152/2022 zo dňa 13.02.2025, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod R 34/2025, ktorého právna veta znie: „Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutie oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne

určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka).“ Najvyšší súd tento záver odôvodnil tým, že ak právo veriteľa žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nespĺnenie niektorej splátky môže zmluvný partner spotrebiteľa využiť najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky (kde inak špeciálna úprava z ustanovenia § 53 ods. 9 OZ spôsobuje v drvivej väčšine prípadov vrátane všetkých dojednaní o splátkach s mesačnou a kratšou frekvenciou nepoužiteľnosť všeobecnej úpravy z § 565 vety druhej OZ o možnosti použitia práva veriteľom najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky) a takému využitiu má (musí) predchádzať upozornenie spotrebiteľa na uplatnenie práva v lehote nie kratšej ako 15 dní; bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutie oboch v zákone ustanovených lehôt). Na právny úkon nekonkretizujúci splátku preto je dôvod nazerať ako na úkon zákon obchádzajúci (nakoľko napriek nezakotveniu výslovnej zákonnej požiadavky na takúto náležitosť jej absencia spôsobuje nedodržanie účelu úpravy, ktorým je možnosť overenia si splnenia požiadaviek slúžiacich zvýšenej ochrane spotrebiteľa) a i nedostatočne určitý, v oboch prípadoch sankcionovaný neplatnosťou (či už podľa § 39 alebo § 37 ods. 1 OZ).

19. V zmysle judikátu R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ (§ 421 ods. 1 CSP) predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Pokiaľ teda žalobca v odvolaní poukazoval na to, že právne posúdenie otázky, či skutkové vymedzenie splátky pre ktorú došlo k zosplateniu úveru podľa § 565 OZ v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ je náležitosťou či už výzvy podľa § 53 ods. 9 OZ alebo samotného zosplatenia podľa § 565 OZ, je v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, vrátane najvyššieho súdu riešená nejednotne, pričom sa prikláňal k rozhodnutiam, ktoré špecifikáciu splátky nevyžadujú, je takáto jeho argumentácia nesprávna, pretože v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu v podobe rozhodnutia sp. zn. 6Cdo/152/2022 publikovaného v Zbierke stanovísk a rozhodnutí, bola táto otázka definitívne vyriešená, a to rovnako, ako v napadnutom rozhodnutí súdu prvej inštancie. Platí teda, že tak v upozornení na možné zosplatenie podľa § 53 ods. 9 OZ v znení účinnom do 31.10.2024, ako aj v zosplatení podľa § 565 OZ musí veriteľ špecifikovať konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne zosplatnil celý dlh.

20. Pokiaľ ide o proces zosplatenia úveru, k otázke výkladu a aplikácii ustanovení § 53 ods. 9 OZ v znení účinnom do 31.10.2024 a § 565 OZ sa vyjadril Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 7Cdo/268/2020 z 29.11.2022, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod R 29/2023, a to konkrétne v súvislosti s posudzovaním otázky počiatku plynutia premlčacej doby časti pohľadávky zročnej vyhlásením okamžitej splatnosti úveru. Okrem premlčania práva veriteľa na zaplatenie zosplatennej pohľadávky z úverovej zmluvy, najvyšší súd v tomto uznesení vyjadril právny názor k pravidlám zosplatenia úveru, a to v ods. 18. tohto rozhodnutia, že v spotrebiteľských vzťahoch, v súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok zákonodarca v § 53 ods. 9 OZ zavádza nové pravidlo, z ktorého vyplýva, že veriteľ môže požadovať splnenie celého dlhu pre nespĺnenie niektorej zo splátok za podmienok, že už uplynuli tri mesiace od omeškania so zaplatením príslušnej splátky a že upozornil dlžníka (v postavení spotrebiteľa) v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Účinnosť uplatnenia práva veriteľa podľa § 565 OZ je teda podmienená tým, že veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil dlžníka na to, že toto právo využije. Bez takéhoto včasného upozornenia je uplatnenie neúčinné. Z hľadiska vzťahu medzi „trojmesačnou dobou“ a „lehotou nie kratšou ako 15 dní“, ktoré rámce spomína § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, zákonodarca výslovne neupravuje, či môžu plynúť súbežne alebo či uvedená minimálne 15-dňová lehota môže začať plynúť až po uplynutí trojmesačnej doby. Z § 565 veta druhá Občianskeho zákonníka vyplýva iba to, že veriteľ môže žiadať o jednorazové vrátenie nesplatennej dlžnej sumy využiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky a môže tak urobiť až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením zmeškanej splátky (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). Jednoznačným je iba to, že v čase uplatnenia práva je spotrebiteľ v omeškaní s plnením niektorej zo splátok tri mesiace a uplynula lehota 15 dní na uplatnenie práva po upozornení dlžníka. Najvyšší súd zastáva názor, že 15-dňová lehota na upozornenie spotrebiteľa by mala byť realizovaná ešte pred uplynutím troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, vychádzajúc z charakteru upozornenia na možnosť zosplatenia ako vytvorenia príležitosti pre dlžníka ho ešte odvrátiť, navyše pokiaľ uplatneniu tohto práva nebráni, ak spotrebiteľ zaplatí niektorú zo skorších splátok.

21. V súlade s vyššie uvedeným právnym názorom najvyššieho súdu, odvolací súd uvádza, že ustanovenie § 53 ods. 9 OZ v znení účinnom do 31.10.2024, pred zosplatením úveru vyžaduje výzvu veriteľa adresovanú a preukázateľne doručovanú dlžníkovi s upozornením na aktuálny dlh a s výslovným upozornením na možnosť veriteľa požadovať zaplatenie celého zvyšku dlhu naraz v súvislosti s nezaplatením konkrétnej splátky. Podľa § 53 ods. 9 OZ právo na jednorazové splatenie celej neuhradenej pohľadávky má veriteľ najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky spotrebiteľa. Ustanovenie § 565 OZ zase ustanovuje, že ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Nakoľko ustanovenie § 53 ods. 9 OZ predstavuje v spotrebiteľských zmluvách lex specialis oproti všeobecnej norme § 565 OZ, je potrebné ustáliť, že právo podľa § 53 ods. 9 OZ môže veriteľ vykonať len po uplynutí zákonnej lehoty, ktorú nemožno skrátiť, ale za predpokladu, že omeškanie s uvedenou konkrétnou splátkou, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní viac ako tri mesiace, trvá. Pred žiadosťou veriteľa na zaplatenie celej pohľadávky sa ďalej vyžaduje, aby veriteľ v zákonom stanovenej lehote, ktorá nesmie byť kratšia ako 15 dní, upozornil spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva v súvislosti s konkrétnou splátkou. Účinnosť uplatnenia práva podľa § 565 OZ je teda podmienená aj tým, že veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil spotrebiteľa na to, že toto právo využije. Lehota na doručenie upozornenia spotrebiteľovi v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie zosplatenia celej pohľadávky nemusí bez ďalšieho začať plynúť až potom, ako je dlžník v omeškaní so splátkou 3 mesiace. Podľa § 53 ods. 9 OZ nie je upravená lehota v ktorej musí veriteľ žiadať právo na predčasné zosplatenie úveru najneskôr, táto je upravená v § 565 OZ, podľa ktorého toto právo môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky a súčasne spotrebiteľ musí byť v omeškaní so zaplatením konkrétnej splátky 3 mesiace, pričom v zmysle zákona postačuje, aby bol v omeškaní len s jednou splátkou. Veriteľ je teda časovo limitovaný využitím práva na zosplatenie, a to do splatnosti splátky, ktorá nadväzuje na uplynutie 3 mesiacov od splatnosti splátky, ktorá vyvolala zosplatenie. Opačný záver, že veriteľ by mohol po splnení podmienok podľa § 53 ods. 9 OZ následne úver zosplatiť kedykoľvek, by mala za následok, že zosplatenie úveru by bolo ponechané celkom na vôli veriteľa, ktorý by tak mohol privodiť predĺženie premlčacej doby na uplatnenie práva na súde, čo je však v rozpore aj so závermi Najvyššieho súdu v cit. uznesení sp. zn. 7Cdo/268/2020. Takýto výklad považoval za ústavné konformný aj Ústavný súd SR v uznesení sp. zn. I. ÚS 124/2025 zo dňa 27.02.2025.

22. Z uvedeného právneho posúdenia vyplýva, že identifikácia splátky, v súvislosti s ktorou veriteľ mieni realizovať zosplatenie úveru, má význam nielen pre posúdenie platnosti postupu zosplatenia úveru veriteľom, ale má význam aj pre samotného spotrebiteľa, ktorý zaplatením splátky, pre ktorú má dôjsť k zosplateniu úveru, dokáže prípadne zosplatenie úveru odvrátiť, nakoľko predpokladom platnosti zosplatenia úveru je tiež to, že v čase zosplatenia musí omeškanie spotrebiteľa so zaplatením predmetnej splátky stále trvať. Neobstojí preto argumentácia žalobcu v odvolaní, že identifikácia tejto splátky nemá pre spotrebiteľa žiaden význam.

23. Veriteľ teda musí vo výzve, ako aj v zosplatení nevyhnutne skutkovo ustáliť, v súvislosti s ktorou konkrétnou splátkou vyhlasuje mimoriadnu splatnosť úveru, pričom túto splátku nemožno vyvodzovať ex post podľa toho, či prípadne niektorá so splátok týmto kritériám vyhovuje. Neplatí obrana žalobcu, že veriteľ nie je povinný vedieť správne právne posúdiť, pre nesplnenie ktorej splátky uplatňuje právo podľa § 565 OZ v spojení s § 53 ods. 9 OZ (v znení účinnom do 31.10.2024), pretože veriteľ predovšetkým sám musí vedieť, v súvislosti s ktorou konkrétnou splátkou proces zosplatenia podľa § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ vykonáva a v spore je potom úlohou veriteľa relevantné skutočnosti najskôr tvrdiť a úlohou súdu je potom vec právne posúdiť. Pokiaľ však v zosplataňujúcich úkonoch identifikácia plátky absentuje, teda upozornenie, resp. samotný zosplataňujúci právny úkon veriteľa nie je určitý, nie je možné dodatočne skutkové tvrdenia žalobcu upravovať podľa toho, aby vyhovovali ustanoveniam § 565 OZ v spojení s § 53 ods. 9 OZ (v znení účinnom do 31.10.2024).

24. Uvedené sa prejavilo aj v predmetnej právnej veci, kedy v žalobe žalobca uviedol nekonkretizované skutkové tvrdenie, že postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru k 17.02.2021 pre neuhradenie splátky, ktorá bola splatná tri mesiace pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti. Upomínací súd žalobcu výzvou zo dňa 09.10.2023 (č. I. 62) vyzval, aby ozrejmil, na základe ktorej splátky došlo k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru, pretože žalobca na základe príloh žaloby nepreukázal, či došlo k platnému zosplateniu úveru. Žalobca v písomnom vyjadrení zo dňa 27.10.2023 poukazoval na uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/224/2021 z 30.11.2022, sp. zn. 4Cdo/132/2021 z 15.12.2022 a sp.

zn. 7Cdo/347/2021 z 31.01.2023 a dôvodil, že v súlade so závermi najvyššieho súdu a v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ, došlo k uplatneniu tohto práva pre nesplnenie splátky, ktorej splatnosť bola datovaná na 21.10.2020, ktorá splátka viac ako tri mesiace predchádzala zosplateniu. Súd prvej inštancie žalobcu tiež výzvou z 25.03.2024 vyzval ešte na doplnene rozhodujúcich skutkových tvrdení, predovšetkým na špecifikáciu uplatnenej pohľadávky, pričom v napadnutom rozsudku uviedol, že k zosplateniu úveru nemohlo dôjsť v súvislosti so splátkou splatnou dňa 21.10.2020, pretože podľa predloženej platobnej histórie, bola práve táto splátka žalovaným zaplatená. Žalobca potom až v podanom odvolaní uvádzal novú skutočnosť, že žalovaný nezaplatil splátku splatnú v mesiaci júl 2020, pričom veriteľ v súlade s § 330 ods. 1 Obchodného zákonníka započítal nasledujúce splátky na záväzky najskôr splatné, preto hoci dlžník v mesiaci október 2020 splátku uhradil, veriteľ ju započítal na splátky najskôr splatné, preto mohlo dôjsť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti práve pre túto splátku (splatnú dňa 21.10.2020), teda súd nesprávne uzavrel, že splátka splatná v októbri bola uhradená. Odvolací súd musí v prvom rade konštatovať, že toto skutkové tvrdenie žalobcu (že vykonával započítanie plnení od žalovaného na splátky najskôr splatné, a preto suma zaplatená žalovaným v októbri 2020 nebola priradená k splátke splatnej dňa 21.10.2020) je neprípustnou novotou v odvolacom konaní (§ 366 CSP), nakoľko žalobcovi nič nebránilo toto skutkové tvrdenie uviesť už v konaní pred súdom prvej inštancie, keď žalobca bol riadne predvolaný na pojednávanie dňa 24.07.2024, kde sa s právnym názorom súdu prvej inštancie mohol oboznámiť, pričom sa účasti na tomto pojednávaní dobrovoľne vzdal (Ospravedlnenie z 25.10.2024 – č. I. 147 spisu) a v doplňujúcom podaní zo dňa 16.05.2024 (na výzvu súdu prvej inštancie na špecifikáciu pohľadávky) skutkovo neuvádzal, že oneskorene zaplatené splátky započítaval na splátky najskôr splatné. Pokiaľ tiež žalobca v odvolaní dôvodil, že otázka započítavania plnení podľa § 330 Obchodného zákonníka, je vecou právneho posúdenia, pričom súd pozná právo, tak je nevyhnutné uviesť, že na to aby bolo možné na vec aplikovať príslušné ustanovenie hmotnoprávneho právneho predpisu, musí žalobca najskôr tvrdiť rozhodujúce skutkové tvrdenia, ako tu, o spôsobe započítavania, pričom v konaní pred súdom prvej inštancie žalobca tvrdenia o tom, že prijaté splátky započítaval na splátky skôr splatné neuviedol. Uvedené je však irelevantné, aj vzhľadom na hore uvedený právny záver, o nevyhnutnosti špecifikácie splátky vo výzve podľa § 53 ods. 9 OZ, ako aj v samotnom zospláťujúcom úkone, čo v predmetnej právnej veci splnené nebolo.

25. Pokiaľ žalobca v odvolaní dôvodil tiež tým, že povinnosť veriteľa vyhlásiť predčasnú splatnosť spotrebiteľskej zmluvy pre jedinú omeškanú splátku, ktorú je veriteľ povinný určiť v právnom úkone, je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora EÚ C-598/21 z 09.11.2023; je potrebné uviesť, že z predmetného rozsudku súdneho dvora vyplýva, že v rámci súdneho prieskumu nekalej povahy zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve je nevyhnutné skúmať aj proporcionalitu práva dodávateľa spotrebiteľský úver predčasne zosplatiť, s ohľadom na závažnosť nesplnenia zmluvných povinností zo strany spotrebiteľa (výška nezaplatených splátok vo vzťahu k celkovej výške úveru a dĺžke trvania zmluvy), pričom je možné, že zosplatenie úveru pre nezaplatenie jedinej splátky zrejme v konkrétnom prípade princípu proporcionality zodpovedať nebude. Avšak z právneho záveru, že z úkonov v procese zospláťovania úveru musí byť zrejme, pre ktorú splátku veriteľ úver zospláťuje nevyplýva záver, že veriteľ musí úver zosplatiť pre nezaplatenie jedinej splátky. Samozrejme je v každom prípade významné, či veriteľ uplatnil právo úver zosplatiť proporcionálne k závažnosti porušenia povinnosti spotrebiteľom. Spotrebiteľ teda môže byť v omeškaní s viacerými splátkami, avšak ak sa veriteľ rozhodne úver zosplatiť, musí dodržať postup v zmysle § 53 ods. 9 v znení účinnom do 31.10.2024 v spojení s § 565 OZ vo vzťahu ku konkrétnej omeškanej splátke. Ak tento postup riadne v súvislosti s konkrétnou splátkou nedodrží, pričom spotrebiteľ bude znova v omeškaní s ďalšou splátkou tri mesiace po lehote splatnosti, môže znova v súlade s § 53 ods. 9 OZ v znení účinnom do 31.10.2024 v spojení s § 565 OZ využiť právo úver zosplatiť.

26. K obrane žalobcu, že boli splnené aj podmienky podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách, pričom sa nevyžaduje, aby veriteľ realizoval v súvislosti so zosplatením a postúpením pohľadávky dve samostatné výzvy; jednu podľa § 565 OZ, resp. § 53 ods. 9 OZ a druhú podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách, lebo postačuje len jediná výzva; odvolací súd dáva do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. júla 2025, sp. zn. 1VCdo/4/2025, publikovaný v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod R 38/2025, podľa ktorého (právna veta): „Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku, pričom touto výzvou nie je (nemôže byť) výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ani oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný.“

27. Pretože z listinných dôkazov predložených žalobcom v konaní vyplýva, že v právnych úkonoch v procese zosplatňovania predmetného úveru (upozornenie zo dňa 04.01.2021 a zosplatnenie zo dňa 17.02.2021) nebola konkretizovaná splátka, pre ktorú malo dôjsť k zosplatneniu celého úveru, nemožno v danej veci spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 OZ), právny úkon nekonkretizujúci splátku je nedostatočne určitý a v zmysle vyššie citovanej ustálenej judikatúry najvyššieho súdu, je sankcionovaný neplatnosťou podľa § 37 ods. 1 OZ. Súd prvej inštancie preto vec posúdil skutkovo aj právne správne, pokiaľ žalobu žalobcu pre nedostatok jeho aktívnej vecnej legitímácie zamietol.

28. Odvolací súd nezistil ani odvolateľom tvrdený nedostatok majúci spočívať v nepreskúmateľnosti alebo nedostatočnom odôvodnení jeho rozhodnutia. Z odôvodnenia preskúmaného rozsudku je zrejmé, že prvoinštančný súd v odôvodnení vyčerpávajúco opísal rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, citoval právne predpisy a normy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Právne závery i primerane vysvetlil. Prvoinštančný súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku riadne vysporiadal so všetkou pre vec relevantnou argumentáciou sporových strán. Z odôvodnenia preskúmaného rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odvolací súd z týchto dôvodov dospel k záveru, že odôvodnenie preskúmaného rozsudku spĺňa parametre zákonného odôvodnenia v zmysle § 220 ods. 2 CSP, preto nebol naplnený ani odvolací dôvod, že súd nesprávnym procesným postupom (nedostatočným odôvodnením svojho rozhodnutia) znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jeho procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

29. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej, vrátane vecne správneho závislého výroku o nároku na náhradu trov konania, odvolaním žiadnej zo strán osobitne nenapadnutého, s použitím § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

30. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu vo vzťahu doručovaniu zásielok žalovanému, teda že žalobca preukázal odoslanie predmetnej výzvy na adresu žalovaného poštovým podacím hárkom, ktorý preukazuje doručovanie do dispozičnej sféry adresáta; považoval odvolací súd pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa s nimi osobitne vysporiadavať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a pod.). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalobcu zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, no už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

31. V zmysle § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

32. V zmysle § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

33. V zmysle § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, podľa ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

34. V odvolacom konaní fakticky plne úspešnému žalovanému vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle

§ 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí.

35. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade bol žalovaný v odvolacom konaní pasívny, nevykonával žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnil, ani nevyčísľil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

36. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, navyše podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris).

37. Odvolací súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov konania žalovaného rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúcim procesnú ekonómiu rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

38. Odvolací súd potom hoci úspešnému žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

39. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

- 2 -

28CoCsp/12/2025

28CoCsp/12/2025-

6123387059

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).